

Sakarım Ama Kalp Kırmam

– F.Ç.Kabadayı · 30 Ekim 2011

Evimde en çok ihtiyacım olan malzeme nedir biliyor musunuz?

Yara Bandı. Evde un, şeker, yoğurt kalmasa sorun olmaz ama maazallah yara bandım biterse yandığımı resmidir.

Çok sakarım. Bu yüzden başıma gelmeyen kalmaz. Eşim bunu nişanlılık döneminde fark etmesine rağmen benden vazgeçmedi. Kadı kızında bile kusur olur, benim kadı kızından neyim eksik? Ailemiz iki kişilikken çok yıpranmıyorduk ama -çok şükür- dört kişi olduktan sonra biraz daha fark etti bu durum. Mutfak dolabından bardak almaya çalışırken arkadaki tabak düşüp kırılmak istiyorsa benim ne suçum var? Ya da parçaları toplarken elimi kesiveriyorsam? Kapıyı açtığımda kapı oğlumun ayağını sıkıştırıyorsa, ona su içirirken yarısı üzerine dökülüyorsa, öpmeye çalışırken başımı çarpıp yanağını acıtıyorsam isteyerek mi yapıyorum? Asla. Bana gelen misafirler genellikle "Aman ha, biz alırsız çayımızı." diyerek takılırlar.

Kırılmam çünkü onları seviyorum ve başlarına bir iş gelsin istemem. Sene başında bir öğretmen arkadaşın çayını çay tepsisine bırakırken elim diğer çay bardağına çarptı ve bir bardak çay arkadaşımın yepyeni sınıf defterinin üzerine boca oldu. Okulumuza yeni geldiğinden beni tanımıyordu ve kibarlığıyla beni utandırdı. "Olsun, yeni defter alırsız Hocanım, okulun son günü son ders saati bile olsa inanın önemli değil!"

Bazen yer yarılırsın diye beklersin ama yarılmaz. Ertesi hafta Müdür Bey'e evrak imzalatmaya gittiğimde kaleme uzanırken masasının üzerindeki çay bardağını devirdim. "Hemen Filiz Hanımı çağırın," dedi. Ben temizlemeye kalksam daha feci olacak biliyordu. Bazı evrakları kurtarabilsek de birçoğunda pembe lekeler kaldı. Sanırım yeniden düzenlediler. Bunlar ufak tefek meseleler. Bazen işin içinden zor çıkıyorum inanın. Benim bir işim beş iş oluveriyor, vaktimin çoğu kırıkları temizlemekle, döktüklerimi toplamakla geçiyor. Sürekli bir yerlerimi çarpıyor, canımı acıtıyorum. Evimden yara ve yanık kremim, kolonyam, pamuğum, kas gevşeticim eksik olmaz. Geçen yıl öğrenci velilerimle parkta bir çay partisi verelim dedik. Bütün hazırlıklarımızı yapıp çocuklarımızla parka gideceğiz ve orada buluşacağız. Pastalar, börekler, çörekler hazır. Arkadaşım Hülya gelir gelmez çıkacaktık. Herkes on ikide orda olacaktı ve benim öğretmen olarak en az on dakika önce orda olmam gerekiyordu. Tek işim kalmıştı o da çaydanlığı boşaltmak ve yıkamak. Diğerlerini makine yıkıyordu. Saat 11'de beklediğim şahıs geldi. İkimiz için birer okkalı kahve yapmak istedim. Kahve yaparken benim küçük velet sandalye ile ocağa yaklaştı.

"Dur, çaydanlık sıcak!" demeye kalmadan elim çaydanlığa takıldı ve çay önce ocağın üzerine oradan halıya, bulaşık makinesine yayılıp gitti. Çay dökülmesi gerçekten kötü. Zira zor temizleniyor. Önce çocuğu çektim. Ardından ocağı sildim. Halıyı toplayıp sonra yıkanması için kaldırdım. Bulaşık makinesini aceleyle öne çekiyordum ki olan oldu. Makinenin borusu yırtıldı ve su fışkırmaya başladı. Bu arada Hülya "Vanayı kapat!" diye bağıyordu. Fakat ben vana nerede bilmiyordum. Bu evde bana hiç vana lazım olmamış ki...

Mutfağın tabanı su doldu, sular balkona akıp gidiyor ve ben vana nerde olabilir diye düşünüyordum.

Hülya, apartman girişine gidip vanayı buldu ve kapattı. Ben hangi bir işi yapacağımı şaşırdım. Vakit dar olmasa hiç sorun değil, alışkınım. Prize kadar çay dökülmüş. Silmeye çalışırken elektrikler gitti. Hülya bana bakıyor, ben ona. Arada çocuklara sesleniyorum; "Diğer odaya geçin, ıslanacaksınız!" Tabi ki dinlemiyorlar, onlar için eğlenceli... Terlikleriyle suyun içine hızlı hızlı adımlar atıp etrafa su sıçratırken bir kırk beş dakikamızı alan temizliği bitirdik ve yeniden hazırlanıp yola çıktık. O günü hiç unutmuyorum. Daha kötüsü de olabilirdi. Ben yalnız olabilirdim ve vanayı bulmam saatlerimi alabilirdi. İnanmayacaksınız ama çocuklarım da sakarlık yapıyor. Oynarken çarpışıyorlar düz yürürken düşüyorlar. Büyük oğlum yine de ben elma soyarken "Anne dikkat et!" demekten geri kalmıyor. Biz artık sakarlıklarımıza gülüyoruz. Sürekli bardak, tabak, yeni biblolar alıyoruz. Züccaciyeler sayemizde ikinci şubelerini açtılar. Bütün bunlar ülkemizin kazanması için! Bir arkadaşım bana "Bir günde bir parmağında yara bandı görmesem şaşıracağım," demişti. Yarım saat kadar gülmüştük. Kemal Sunal'ın Sakar Şakir filmini en iyi anlayan benimdir inanın. Gülmekten çok üzülürüm. Sakarlık gerçekten zor bir iş. Herkes beceremez. Önemli olan kalp kırmamak... Diğerleri hep yerine konuluyor. Yanılıyor muyum?